

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 950/2020
29.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Бранислава Ђирића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 860/19 од 26.11.2019. године, исправљене решењем Основног суда у Крагујевцу К 860/19 од 12.12.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 81/20 од 12.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2020. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 860/19 од 26.11.2019. године, исправљене решењем Основног суда у Крагујевцу К 860/19 од 12.12.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 81/20 од 12.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 860/19 од 26.11.2019. године, исправљеном решењем тог суда К 860/19 од 12.12.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета – лекарског уверења број протокола ... од 28.03.2017. године, сходно одредби члана 87 КЗ. На основу члана 261. и члана 264. ЗКП, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и да суду плати паушал у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 81/20 од 12.05.2020. године одбијена је жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Бранислав Ћирић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, или да исте укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и то на неовереној фотокопији јавне исправе – лекарског уверења Опште болнице „Стефан Високи“, јер неоверена фотокопија писане исправе нема карактер јавне исправе, нити исправе. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да се у смислу одредби члана 405. став 4. ЗКП, неоверена фотокопија исправе може користити као доказ у кривичном поступку само уколико странке у поступку нису оспоравале њену веродостојност, а како су окривљени и бранилац на главном претресу оспоравали веродостојност предметног лекарског уверења, да је сам окривљени изјавио да му наведена фотокопија не личи на оригинал и да јавни тужилац није предлагао да се изведе доказ вештачењем спорног уверења, то се исто није могло користити као доказ у кривичном поступку. Поред тога, бранилац у захтеву наводи и то да се поставља питање на основу којих доказа је суд утврдио исправност предметне исправе, односно на који начин је иста преиначена, јер ту чињеницу није констатовало ниједно стручно лице, већ је то учинио првостепени суд непосредним опажањем уз подршку сведока ББ, запослене на месту ... у Градској управи, која је у свом исказу изјавила да не може да тврди да је то уверење идентично оригиналу, при чему се, према наводима захтева, тумачење исправности неког документа може вршити само од стране Националног центра за криминалистичку форензику, или судског вештака графолошке и графоскопске струке.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оценио је као неосноване.

Према одредби члана 139. став 1. ЗКП, исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Одредбом члана 405. став 4. ЗКП прописано је да се исправе које се користе као доказ, уколико је то могуће, подносе у оригиналу.

Из цитираних законских одредби произлази да у ситуацији када није могуће прибавити исправу у оригиналу, што је у конкретном случају у питању, није искључена могућност употребе фотокопије исправе, при чему је питање да ли фотокопија исправе представља незаконит доказ фактичко питање у сваком конкретном случају и зависи од тога да ли постоји сумња у њену веродостојност, а самим тим да ли је таква исправа подобна да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе.

У конкретном случају, наведена фотокопија, по оцени овога суда, не представља доказ на коме се пресуда не може заснивати, јер није постојала сумња у њену веродостојност, због чега је иста подобна да служи као доказ у предметном кривичном поступку. Нижестепени судови су наведену фотокопију лекарског уверења прихватили као веродостојну, јер је у питању документ сачињен од стране службеника државног органа, скенирањем оригиналне исправе – лекарског уверења које је приложио сам окривљени, коју исправу у оригиналу није било могуће прибавити, при чему су окривљени и његов бранилац на главном претресу одустали од предлога да се изведе доказ вештачењем од стране вештака графолога, након чега је суд у доказном поступку извршио увид у фотокопију предметног лекарског уверења, на шта, окривљени и његов бранилац, а насупрот наводима из захтева, нису имали примедби.

Стога се, по оцени Врховног касационог суда, неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.